

teine teise koormat, ja nõnda täitke Kristuse käs-ku.“ Mõllemad mõtlesid nende sõnade peale, mis nad enne jo, ja isseärranes nüüd kirriku te peal ollid väinud. Anna südda tahtis arraks minna, agga wahwastas ennast ruttu jälle ja panni helega õppetaja sõnnu tähhele. Kui nad kõnemeelõppul teine teisele kät andsid ja endid teine teise pole pörasid, watas Willem ni kindla ning tõssise näuga Anna silmi, et ta sest ärratundis: ta tõestab sedda tagga, mis ta kirriku tulles olli lubbanud.

Siin kihhelkonnas olli se kanna pruuk, et pruutwarile altari ees pühha piibli-ramat kasa anti; ka Willem omma abbikasaga said sedda kallimat andi.

5.

Biõsüt nädalaid pärrast sedda seisis ka kõrtsmik jellesamma altari ees. Ta emma olli temmale rikkaste tüttardest naese otsinud; se olli üks waike, õrn agga tõssine naesterahwas. Temma isja olli üks ahne rikkas, kes omma tüttart wägise panni kõrtsmikule minnema, et rahha kossiks rahha. Tüttar ei tohtinud wastu panna.

6.

Kasik ja ta abbikasa ellasid ühhemeelelist ellu. Kui tiõler karme tö järrel õhtule läks, seadis Anna

kõik tarqaste, et ta omma keddust ellu mehhe me-lest armsaks ja löbbusaks wõiks tehha. — Nasta pärrast kinkis Jummal neile ühhe lapsukese, kedda Willemiks ristitati. Emma kirjutas kingitud Piibli kane peale lapse nimme ja sündimise ning ristimise päwa.

Lapsukese läbbi olli Annal weel palju kergem meest maja pole hoida. Kui ta õhtu tuppä tulli ja ta naene poisikest ta süllesse panni, kes ta wastu naeratades kässi sirutas, siis mõtles isja weel wäyhem wällise sõbruse peale. Agga temma endised sõbrad püüdsid igga wiisi tedda emmele seltsi sada. Kui heaga ei aitnud, siis hakkasid tedda pilkama ja söimama „naese narriks“, agga ka se ei mõdunud, sest Kasik olli wait ja hoidis en- nast neist emale.

Mittu korda tõusis Kasiku süddames, kõrtisist mõdaminiues, wina himmu, agga ta mõtles om- ma tõutuse peale ja läks sealt möda.

Teine kord tulli kinsaja penemalt: „ma polle terve, sutäis wina olleks mulle rohhuks!“ „Ar- mas Willem“, kostis naene, „mõtle omma tõu- tuse peale. Ma teen sulle soja jomaaega, mis sulle wiist weel parrem on, kui se pettis wiin.“

Annal jäi õigus, sest see jomaaeg aitas kõhhe, ja mees olli rõnnus, et ta polnud omma tõutuse ülleastunud.